

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3288/2021. (VII. 7.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.V.20.927/2019/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Karsai Dániel Ügyvédi Iroda) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria Pfv.V.20.927/2019/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és annak – a Győri Törvényszék 2.Pf.20.491/2018/5. számú és a Soproni Járásbíróság P.21.165/2016/20. számú ítéletére kiterjedő hatályú – megsemmisítését kérte az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelme miatt.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben előterjesztett beadvány, valamint a bíróságok által megállapított tényállás és az ügyben hozott bírósági döntések alapján az alábbiak szerint összegezhető.
- [3] 2006. márciusában egy gazdasági társaság (a per II. rendű alperese) adásvételi szerződés megkötésével a korábbi házi gyermekorvostól működtetési jogot (praxisjog) vásárolt. A szerződésben rögzítették, hogy a vételárat ugyan a társaság fizeti meg, de a működtetési jog tulajdonjoga az indítványozót illeti meg. Ezt követően a települési önkormányzat (a per I. rendű alperese) és az indítványozó (a per felperese) ún. feladat-átvállalási szerződést kötött területi ellátási kötelezettségű gyermek háziorvosi szolgáltatás nyújtására, amely keretében az alapellátásról való gondoskodás mint kötelező önkormányzati feladat átadása a társaság részére megtörtént, de magát a gyermekorvosi tevékenységet az indítványozó folytatta. Ebben a szerződésben a felek rögzítették, hogy azt 5 évre szóló, így 2011. december 31-én lejáró határozott időre kötik, illetve hogy a szerződés lejárta előtt 6 hónappal írásban nyilatkoznak arról, hogy a szerződést meg kívánják-e hosszabbítani. Az indítványozó 2011. szeptemberében előbb arról tájékoztatta az önkormányzatot, hogy a szerződést nem kívánja meghosszabbítani, majd decemberben – még a szerződés lejárta előtt – szándékát megváltoztatta, ezért az önkormányzat előkészítette a megállapodást a szerződés 2 évvel való meghosszabbításáról. Az indítványozó azonban a szerződést az előkészített tartalommal nem írta alá csakúgy, mint a felek egyeztetése eredményeként annak módosított változatát sem. 2013. júliusában az indítványozó közölte az önkormányzattal, hogy a szerződést változatlan tartalommal mégis aláírja, de erre az önkormányzat ekkor már nem volt hajlandó, mivel időközben más háziorvossal feladatellátási szerződést kötött a gyermek háziorvosi teendők ellátására. Az indítványozó működési engedélyét, illetve praxisengedélyét a közigazgatási szervek időközben visszavonták jogerőssé vált határozataikban, így az indítványozó a per megindításakor praxisjoggal rendelkezett.
- [4] Az indítványozónak a feladatellátási szerződés létrehozása, illetve a szerződés időtartamának meghosszabbítása iránti keresetét az első fokon eljáró bíróság elutasította, a másodfokú bíróság pedig ezt helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolásában a törvényszék – egyebek mellett – rámutatott arra, hogy a vonatkozó jogszabályok együttesen sem keletkeztettek az önkormányzatot terhelő szerződéskötési kötelezettséget, és a praxisjog megszerzése a jogi előfeltétele annak, hogy az önkormányzat feladatellátási szerződést kössön ezen jog tulajdonosával. Miután az önkormányzat köteles gondoskodni a területén élők egészségügyi alapellátásáról, ezért szabadon dönthet abban a kérdésben, hogy a praxisjoggal rendelkező orvosok közül kivel köt feladatellátási szerződést. A bíróság megítélése szerint a jogszabályok nem írnak elő az önkormányzat számára olyan kötelezettséget, hogy a praxisjogot az adott körzetben megvásárló orvossal kell ilyen szerződést kötnie. A bíróság kimondta azt is, hogy a jogszabályok csak lehetőséget adnak a szerződés meghosszabbítására, de csak akkor, ha a szerződés még nem szűnt meg, azaz meghosszabbítható, folytonossá tehető. A vonatkozó törvényi rendelkezés szerint az önkormányzat valóban csak olyan orvossal köthet feladat-ellátási szerződést, aki praxisjoggal

(működtetési joggal) rendelkezik, de a szabály nem kapcsolja össze a működtetési jogot a konkrét háziiorvosi körzettel, a bíróság megítélése szerint tehát az indítványozó praxisjoga nem az adott körzetre vonatkozó jog. Az ítélet indokolása ezen túlmenően több olyan rendelkezésre is hivatkozik, amelyek alapján az önkormányzatot az indítványozó vonatkozásában nem terheli szerződéskötési kötelezettség.

- [5] A Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján lefolytatott eljárása eredményeként a jogerős ítéletet a hatályában fenntartotta. A kúriai ítélet a praxisjogot olyan vagyoni értékű jognak minősíti, amelyet az Alaptörvény XIII. cikke szerint tulajdonvédelem illet meg, azonban csak a jogszabályban meghatározott egyéb feltételek fennállása esetén folytatható ennek birtokában háziiorvosi tevékenység. A Kúria véleménye szerint helyesen ítélte meg a jogerős ítéletében a törvényszék azt, hogy pusztán abból, hogy az önálló házi gyermekorvosi tevékenységet ellátó szolgáltató és az önkormányzat között létrejött, határozott időre szóló feladat-ellátási szerződés jövőre történő meghosszabbítása felmerülhetett, nem következik, hogy a feleket a szerződés meghosszabbítására vonatkozó kötelezettség terhelné, azaz az önkormányzatnak a jövőre szóló feladat-ellátási szerződés megkötésében szerződési szabadsága van. A Kúria álláspontja szerint a szerződéskötési kötelezettség a jogvitára irányadó szabályok alapján sem, de azok értelmezésével sem állapítható meg, mivel „a szerződésben és a jogszabályokban körülírt szerződéshosszabbítási lehetőség szerződéskötési kötelezettségként való értelmezése ésszerűtlen, és szükségtelenül az önkormányzati jogokat korlátozó szabály lenne”.
- [6] Szerződéskötési kötelezettséget az indítványozó keresetében hivatkozott jogszabály sem tartalmaz, de a feladat-ellátási szerződés lejártakor az még hatályban sem volt, ezért az indítványozó igényérvényesítési jogalapjaként több okból sem vehető figyelembe. A Kúria megítélése szerint az önkormányzatot sem szerződésen alapuló, sem jogszabályon alapuló szerződéskötési kötelezettség nem terhelte, ezért a lejárt feladat-ellátási szerződésre tekintettel lehetősége volt más gyermekorvossal szerződést kötni. A felülvizsgálati ítélet hangsúlyozta, hogy „a praxisjog működtetési jog, de ez nem elegendő a tényleges működés folytatására, csak a feladat-ellátási szerződéssel együtt jelent jogosultságot a házi gyermekorvosi tevékenység ellátására. Ebben a konstrukcióban az önkormányzat számára adott az a lehetőség, hogy megválassza, kivel köt feladat-ellátási szerződést.” Az ítélet kitért annak megállapítására is, hogy önmagában a feladat-ellátási szerződés megszűnése az indítványozó tulajdonhoz való jogát nem sértette, hiszen annak értékesítésére is lehetősége van. A Kúria szerint megállapítható, hogy a másodfokon eljáró bíróság jogszabálysértés nélkül, a felmerült bizonyítékok okos és logikus mérlegelése alapján, ítéletét megfelelően megindokolva hozta meg döntését, amely szerint „sem a 2006-ban megkötött feladat-ellátási szerződésből, sem pusztán a praxisjogból, sem pedig a felek jogviszonyára irányadó jogszabályi rendelkezésekből – még a később hatályba lépett jogszabályi rendelkezések szellemiségét is figyelembe véve – nem következik olyan szerződéskötési kötelezettség, ami folytán az I. rendű alperest a felperessel fennálló szerződés megkötésére, vagy meghosszabbítására lehetne kötelezni”.
- [7] Az indítványozó ezt követően terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, amelyben a Kúria Pfv.V.20.927/2019/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel az – nézete szerint – sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [8] Az indítványozó véleménye szerint a támadott kúriai döntés kapcsán a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának a sérelme alapvetően a közte és az ügyében eljáró bíróságoknak az adott ügyben alkalmazandó szabályok értelmezésének eltéréséből fakad. Mindaddig, amíg a bíróságok értelmezésében a praxisjognak nem tartalmi eleme az adott körzet, hanem az általánosságban jogosítja a praxisjog tulajdonosát bármelyik körzetben történő praktizálásra a feladat-ellátási szerződés megléte esetén, addig – ezzel szemben – az indítványozó álláspontja szerint a praxisjognak „törvény erejénél fogva fogalmi eleme az adott konkrét háziiorvosi körzet”. Meglátása szerint e tekintetben a jogértelmezés a felsőbb bíróságok között is szétartó, nem egységes. Tekintettel a jogállamiság elvéből következő követelményre is, elvárható lenne a bírósági eljárások kimenetelének kiszámíthatósága, ebből adódóan a Kúriának a korábbi joggyakorlattól való eltérést, „nagyon alaposan” meg kellene indokolnia. Jelen ügyben a Kúria egyáltalán nem fejtette ki a korábbi ítélőtáblai döntéstől való eltérése indokait, ami az indítványozó megítélése szerint sérti az indokolt döntéshez való jogát.
- [9] Az indítványozó az ügyében eljáró bíróságok „kirívóan jogellenes” jogalkalmazását abban látja, hogy a vonatkozó törvényben szereplő definícióhoz képest a „Kúria és az alsóbb bíróságok a meghatározott körzet kifejezést *in abstracto* alkalmazták, azaz nem tekintették a praxisjog fogalmi elemének az adott körzetet”, ezzel szemben álláspontja szerint a praxisjog konkrét körzethez tapad, és ezt a jogát a bíróságok jogellenes jogalkalmazása folytán nem tudta érvényesíteni. Nézete szerint az eljáró bíróságok jogalkalmazásuk során nem voltak tekintettel a praxisjog alkotmányjogi vetületeire sem és így megvalósult „a praxisjog fogalmi elemei értelmezése tekintetében a *contra legem* jogalkalmazás”. A szerződéshosszabbítást szabályozó norma téves értelmezése a bíróságok

részéről az indítványozó véleménye szerint „olyan szintű *contra legem* jogalkalmazásnak tekintendő, ami megvalósítja Indítványozó tiszteséges eljáráshoz való joga sérelmét”. Az indítványozó a tulajdonhoz való joga sérelmének körében utal arra, hogy ezen jog alkotmányos tartalma a megszerzett tulajdont védi a jogtalan elvonástól és korlátozástól, továbbá ugyan *de facto* nem került elvonásra praxisjoga a perben, de ennek ellenére nem jogosult tulajdonával „rendelkezni, az alapján eljárni” „[u]gyanis a soproni 7. számú körzetben nem járhat el, lévén ott egy másik háziiorvossal kötött szerződést I. r. alperes, másik körzetben pedig azért nem járhat el, mert a megvásárolt praxisjoga csak erre a körzetre szól. Elidegeníteni sem tudja a praxisját, hiszen a praxissal érintett körzet egy harmadik személy által van betöltve, így tartalom nélkülivé válna az adásvétel.”

- [10] 2. Az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt döntenie kellett az alkotmányjogi panasz befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben az indítványozó érintett, félként vett részt a bírósági eljárásban, továbbá a sérelmezett bírói döntést egyértelműen megjelölte [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], indítványa kifejezett kérelmet tartalmaz az ítélet megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont]. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában megjelöli azt a törvényi rendelkezést, ami megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratokból megállapítható, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be a bírósághoz. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pontjában meghatározottak szerint az Alaptörvény szerinte megsértett rendelkezéseit egyértelműen megjelölte. Az indítvány indokolást is tartalmaz arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével és a XIII. cikk (1) bekezdésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont]. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így beadványa az Abtv. 27. §-ában ezzel összefüggésben megfogalmazott feltételnek is eleget tesz.
- [11] 2.1. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés szerint a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy szól, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [12] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróságnak az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [13] 2.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában meghatározott tartalmi feltételeinek nem felel meg; az Alaptörvénynek a panaszban felhívott szabályaival összefüggésben az indítvány olyan alkotmányjogi kérdést, amely a panasz befogadását eredményezné, nem vet fel az alábbiak szerint.
- [14] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető általános felülbírálati fórumnak, és valójában e hatásköre is – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelmén keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja [Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdés]. A rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések ezért önmagukban nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére [3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [13]]. Az Alkotmánybíróság jogköre a hivatkozottak szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a értelmében arra terjed ki, hogy kiküszöbölje a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet. Következésképpen a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének felülvizsgálatára nem rendelkezik hatáskörrel [3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]].
- [15] 3.1. Az Abtv. 29. §-ával összefüggésben az Alkotmánybíróság jelen ügyben elsőként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapított panaszszemet vizsgálta. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megállapította, hogy bár az indítványozó hivatkozott a tiszteséges bírósági eljáráshoz való jogának sérelmére beadványában, a támadott kúriai ítélet vonatkozásában érvei, kritikája és kifogásai valójában törvényességi-szakjogi kérdésekre – így a Kúria jogértelmezésére, jogalkalmazására és indokolási kötelezettségének hiányos-

ságaira – vonatkoznak. Az indítványozó döntően azt a kúriai – a jogerős ítélet szerinti jogértelmezéssel azonos és számára hátrányos döntéshez vezető – jogértelmezést tartja a maga számára sérelmesnek, amely szerint a praxisjog nem egy konkrét háziorvosi körzethez kötődő, tehát nem kizárólagosan egy meghatározott, egy adott körzetben orvosi tevékenység folytatására vonatkozó jogosultság, és ebből fakadóan az önkormányzatnak egyetlen praxisjog jogosulttal – így az indítványozóval – szemben sem áll fenn akár szerződésen alapuló, akár jogszabályból következő szerződéskötési kötelezettsége.

- [16] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a jogszabályok értelmezése, valamint a bírói joggyakorlat egységének a biztosítása nem az Alkotmánybíróság, hanem a bíróságok, kiemelten pedig a Kúria feladata [Alaptörvény 26. cikk (3) bekezdése, a bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény III. fejezete], ezek gyakorlását az Alkotmánybíróság a jogbiztonságra és az alapjogokra figyelemmel sem vonhatja magához {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Kirívó jogértelmezési hibák megvalósulásának hiányában a jogszabályokat a bíróságok önállóan értelmezik, és az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány kereteit jelölheti ki {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság az igazságszolgáltatásra irányuló tevékenység megítélésével kapcsolatosan értelmezi az Alaptörvény rendelkezéseit, és ezen értelmezéssel veti össze azt, hogy a bíróság jogértelmezése megfelelt-e ennek, illetve az alkalmazott jogszabályi rendelkezés teret engedett-e az Alaptörvény szerinti értelmezésnek. Alkotmányjogi, nem pedig törvényességi-szakjogi kérdésekben dönt tehát, azaz a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, a bíróságok jogértelmezésének, a bírósági jogalkalmazásnak, valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróságok mindezekre vonatkozó értékelő tevékenysége sem lehet alkotmányossági felülvizsgálat tárgya {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]; 3343/2018. (X. 26.) AB végzés, Indokolás [11]}.
- [17] Az indítványozó panaszában hivatkozott a kúriai ítélet indokolásának hiányosságaira is. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő kérdéseket.” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]} Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján jelen ügyben is megvizsgálta, hogy a felülvizsgálati eljárás eredményeként hozott, az indítványozó által támadott ítélet részletes és a feleknek az üggyel kapcsolatosan előadott, az ügy megítélése szempontjából releváns észrevételeire, megállapításaira vonatkozó indokolást tartalmaz-e, és megállapította, hogy a panasz e tekintetben sem veti fel az alaptörvény-ellenesség kételyét. Az indítványozó által a panaszában előadott érvek és a kúriai döntés egybevetése alapján ugyanis az indokolási kötelezettség megsértése nem merült fel, mivel a Kúria a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, felvetéseit megvizsgálta és ennek értékeléséről részletesen, világosan és egyértelműen számot adott, a jogerős ítéletet pedig az így lefolytatott vizsgálata és az ennek eredményeként elvégzett értékelése alapján hagyta helyben.
- [18] Az Alkotmánybíróság a fentiekkel összefüggésben lefolytatott vizsgálatának eredményeként megállapította, hogy nincs kellő következtetési alap az indítványban foglalt érvek alapján annak kimondására, hogy a vonatkozó jogszabályok körülmények között és behatóan elvégzett, továbbá részletesen megalapozott és alátámasztott kúriai értelmezése olyan hibában szenvedne, amely a panasz befogadását indokolná. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a rendes bíróságok feladata az ügyben releváns jogszabályok értelmezése és alkalmazása, a megállapított tényállás és az alkalmazandó jogszabályok egybevetését, egymásra vetítését követően pedig az ügy eldöntéséhez szükséges következtetések levonása, mint ahogyan az is, hogy eldöntsék: alkalmazható-e egy korábbi ügyben hozott határozat az adott tényállásra vagy sem. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként részletesen indokolt és alátámasztott, de rá nézve kedvezőtlen tartalmú kúriai döntés érvelését tévesnek, megalapozatlannak tartja, nem alkotmányossági kérdés, így nem veti fel a támadott bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapított panaszelemet – miután az nem felelt meg az Abtv. 29.-ában foglalt feltételek egyikének sem – érdemben nem vizsgálhatta.
- [19] 3.2. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a szerinti panaszában hivatkozott arra is, hogy a támadott ítélet sérti a tulajdonhoz való jogát is. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben utal arra, hogy jelen ügyben a feladat-

ellátási szerződés bíróság általi létrehozása, illetve szerződéskötési kötelezettségnek a peres felek közti fennállta vagy fenn nem állta volt a per tárgya. Ebben a jogvitában a bíróságok arra a következtetésre és döntésre jutottak, hogy a peres felek viszonyában ilyen kötelezettség nem áll fenn, tehát annak megsértéséről sem beszélhetünk. Ehhez képest az indítványozó alkotmányjogi panaszában a tulajdonhoz való jogának a bírósági ítélet által okozott sérelmét állította. Az indítványozó esetében a tulajdonjog tárgya olyan, az alkotmányos tulajdoni védelem körébe tartozó, tulajdon-átruházási szerződéssel megszerezhető vagyoni értékű jog, amely birtokában a praxisengedély megszerzését követően a feladat-ellátási szerződésben meghatározott településen vagy körzetben háziiorvosi tevékenység folytatható. Az indítványozó által támadott bírói döntés azonban nem vonatkozott, így nem tartalmazott rendelkezést az indítványozó tulajdonát képező praxisjogra, azt nem vontta el és nem is korlátozta, hiszen azt a per tárgya alapján nem is érinthette. A jogvita indítványozó szempontjából kedvezőtlen lezárását követően tehát az indítványozó praxisjogával, mint tulajdonjogával továbbra is háborítatlanul és szabadon rendelkezhet, így azt értékesítheti is, vagy éppenséggel annak birtokában – feladatellátási szerződés megkötését és az egyéb jogszabályi feltételek teljesítését követően – házi gyermekorvosi tevékenységet folytathat az ország bármelyik településén vagy annak egyik körzetében. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítványozó beadványával valójában azt kívánta elérni, hogy – a jogerős ítéletben és a Kúria ítéletében foglaltakkal ellentétesen – számára kedvező jogszabályértelmezést adjon a testület. Az Alkotmánybíróság azonban jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy „[ö]nmagukban [...] rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]; 3200/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [27]} Az indítványozó ténylegesen tehát nem az Alaptörvényben biztosított jogainak a védelme érdekében fordult az Alkotmánybírósághoz, hanem azért, hogy a testület hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.

- [20] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének, sem a XIII. cikk (1) bekezdésének vélt sérelmére nézve nem alapozott meg olyan alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel, ami a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolttá tenné.
- [21] 4. A fentiek alapján – miután az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételek egyikének sem, az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2021. június 15.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörchneré dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1680/2020.

• • •